Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Не на зайця, не на вовка
Перцем чиститься двостволка.
Це по вас — тупі маньяки,
Пентагонські посіпаки,
Вороги свободи й миру,
Що сказилися від жиру,
Палії бульдоголиці —
Перець битиме з рушниці!

Це по вас, нікчемні душі:
Дармоїди і чинуші,
Комбінатори, хапуги,
Волоцюги, ледацюги,
Казнокради й бюрократи —
Буде влучно він стріляти!
Є набої до рушниці,
Порох є в порохівниці!..

перець

№ 1 (444). РІК ВИДАННЯ XXI Ціна 10 коп. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1961

Мал. БЕ-ША

Майбутній урожай: — Ти чому гній на поле не вивозиш?!

ПРО „ДРІБНОБУРЖУАЗНИХ“ ДІДІВ ТА КРУПНОКАЛІБЕРНЕ ХАМСТВО

Безперечно, Іван Яковлевич Колчунов, голова артілі ім. Чапаєва (с. Михайлівська Слобода, Новгород-Сіверського району на Чернігівщині), чув і знає, що старість у нас в пошані. І пісню Іван Яковлевич, безперечно, співав ту, де співається, що «молодим скрізь у нас дорога», а старикам, відповідно, скрізь пошана. Але оті слова «скрізь» Іван Яковлевич Колчунов розуміє і широко і вузько. «Скрізь» — це таки скрізь, по всій країні — в найширшому значенні цього слова. А у вузькому значенні треба читати так: «скрізь, тільки не в моєму колгоспі».

Не подумайте, що Іван Яковлевич людина черства, байдужа, сам не поважає старості і заважає це робити іншим. Боже борони! Для більшої наочності можемо проілюструвати фейлетона розмовою, перша половина якої розкриє характер Івана Яковлевича з дуже хорошого боку. Розмова почнеться з того, що відчиняться двері кабінету голови колгоспу і стане на порозі старенький, сивенький дідок Охріменко і скаже:

— Я до вас, Іване Яковлевичу. Добридень вам! Можна?

А голова колгоспу Іван Яковлевич прожогом схопиться з місця, підбіжить до діда, візьме його під руки і отак дуже, дуже чемно посадить біля столу. І буде примовляти:

— Прошу, прошу, папашо, ласкаво прошу! Сідайте, сідайте! Що ж це вас так давно не видно? Я вже очі проглядів, вас виглядаючи. Ну, як там вам живеться?

— Та я...

— Мовчіть, мовчіть, папашо. Я все знаю, все розумію. Борошенця виписати, щоб старенька вам варенички ліпила-варила?

— Воно б...

— Мовчіть, мовчіть, знаю, знаю. Один момент. Я тільки папірця черкну, і буде борошенце. А може, й масельця?

— Я знаю...

— Не соромтесь, не соромтесь. З дровами як у вас? Може, й дровець підвезти?

— Воно б, той...

— От, бачите. Можемо і дровець. І олійки можемо, і картопельки. А може б, ви, папашо, з старенькою своєю і на курорт з'їздили, га?

— Я знаю...

— А чого ж? І це ми можемо. Все в наших руках. Раз-два — і на курорт. А хата ж ваша в якому стані? Ой, здається мені, потребує вона ремонту.

— Та ремонт не завадив би...

— От бачите. Я ж знаю, що не завадив би. То ми так і почнемо, з ремонту. Перш за все хату відремонтуємо, а тоді вже і борошенця, і масельця, і картопельки, і олійки, і курорт...

— Я вже й не знаю, як вам дякувати...

— А нащо дякувати?

— Ну, як же ж...

— Ви поки що не дякуйте. Ви візьміть та напишіть такого папірця, що вся ваша садиба і хата після вашої з бабою смерті одійде до колгоспного господарства...

— Свят, свят, свят, що ви таке говорите!? Про смерть почали. Ми з бабою не збираємося помирати...

— Живіть, живіть собі на здоров'ячко. Я вас не підганяю. Мені аби була гарантія, що ваша хата і ваша садиба...

— А чого ж... Всі помремо...

— Ну що ж, папашо. Як собі хочете. Я вас не силую і не підганяю. Тільки ж як ви нам, так ми і вам. Не буде вам допомоги. І борошенця не буде, і масельця не буде, і картопельки не буде, і курорту само-собою не буде. Який привєт, такий ответ...

— Та як же ж це так? Я до самого районного начальства дійду!

— Доходьте, діду. Доходьте, куди хочете, а мені ніколи.

На тому й закінчилася розмова. І, як бачите, вже кінець її був не такий веселий і райдужний, як початок. І з не дуже гарного боку показав отой кінець — моральне обличчя Івана Яковлевича Колчунова, котрий, начхавши на всі закони і, перш за все, на закон власної совісті, відмовив у законній і заслуженій допомозі старій людині.

Але закони розвитку сюжету вимагають від нас, щоб ми прослідкували, куди ж подався старий Охріменко. На жаль, він подався не один, бо таких стариків, позбавлених заслуженої допомоги, набралося в колгоспі аж 26 душ.

Отож, зібралися вони всі, і під керівництвом діда Охріменка написали заяву у райвиконком. Прийшла та заява до Новгород-Сіверського райвиконкому і потрапила на очі заступникові голови райвику товаришеві Плаксіну. Покрутив Плаксін ту заяву в руках, покрутив, а тоді подзвонив у Михайлівську Слободу:

— Алло, сільрада? Це що, оті діди з дрібновласницькими замашками скаржитись надумали? Скажіть їм, щоб і не думали, бо голова колгоспу має рацію.

І все. І клацнуло в телефоні, бо поклав товариш Плаксін трубку. Але будьте певні, поклав він її ненадовго. Скоро йому доведеться давати відповідь, чим він керувався, чхаючи разом з Колчуновим на закони.

І почути йому доведеться, що старість у нашій країні шанується скрізь. І в Новгород-Сіверському районі!

С. ЩЕРБАК.

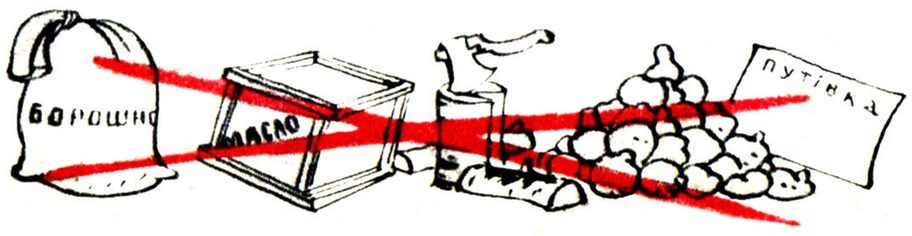

З матеріалів, надісланих на конкурс.

В саду сперечалися Галя, Марина
І Костя — хто перший у космос полине.
— Це буде вродливий, стрункий, молодий,
Розумний, сміливий, міцний, вольовий
І з прізвищем буде російським на «ін» —
Васютін, Мілютін, а може, Шульгін, —
Доводить всім Галя, а Костя: — Здоров.
А може, якраз не на «ін», а на «ов» —
Платонов, Самсонов, Орлов, Іванов,
А може, і я буду, Костя Петров.
А може, на «енко» —
Петренко, Дмитренко.
А може, на «адзе» —
Думбадзе, Розмадзе.
А може, на «сян» —
Тарасян, Маркасян.
А може, й на «ик» —
Грабовик, Боровик.
— Навіщо гадати, — сказала Марина. —
Знай, буде на «а» — Радянська Людина.

Дмитро ЧЕРЕВИЧНИЙ.

м. Сімферополь.

http://perec-ua. livejornal.com

„Магнітофен"

Чи ви чули, люди добрі, яка в мене радість? Не чули? Мій «самородок» Харитон опам'ятався нарешті! Єй-богу, правда!

Саме після того, коли пам'ятаєте, як я назвала його «гармонійним ледарем», він розбив шість тарілок з холодцем і десь звалував. Повернувся аж навесні. Худющий, заросліий, обідраний і приніс повне пальто бліх. Де він їх набрався? Адже в нас навіть на фермі жодної не знайдете. Запитала жартома:

— Харитоне Івановичу, де це ви бліх розжилися?.. Чи не в котів та собак квартирували?..

Він, правда, не образився, спокійно відповів:

— З великої досади обсіли.

Обстригла, обпатрала його, переодягла, нагодувала. А вранці пішов мій чоловік на роботу в колгосп. Я так зраділа, що й сказати не можу! Якось вечором прийшов з роботи й запитує:

— Горпиночко, у нас є квасоля?

— Є, — кажу, — і квасоля, і горох. Може, пиріжечків напекти на олії?

А він:

— От і чудесно! Від сьогодні вари мені тільки бобові страви!

— Навіщо? — питаю. — У нас же є сало, м'ясо, ковбаса! Недавно такого кабанюку заколола... Чи, може, великого посту боїшся?

— Ніякого посту я не боюсь, — каже. — Просто організм вимагає бобової тематики. Одним словом, вари і якпобільше!

Тижнів зо два варила йому виключно квасолю і горох. Їсть мій Харитон, аж давиться, і з кожним днем збільшує порцію. То варила в каструлі, а потім почала в тому казані, що кабанові кукурудзу варила. А ще пізніше забажав сочевиці. Я аж злякалась і кажу:

— Харитоне, що ти собі думаєш? За два тижні з'їв півмішка квасолі, балію гороху, а тепер ще й сочевиці забажав...

— А тобі що, жаль?

— Та ні, не жаль. Боюсь, щоб тебе не розірвало, як оту американську ракету, що в газетах писалось.

— Не турбуйся, Горпиночко. Мій організм міцніший за американську ракету! Діставай сочевицю!

Дістала, наварила — їсть! Якось зустріла нашого лікаря і запитала, чим це з'ясувати, що мого так на бобові потягнуло. Він посміхнувся і каже:

— Правильно робить Харитон Іванович. Адже бобові дуже добре впливають на розвиток головного мозку...

Аж тоді почала догадуватись, що Харитон знову щось затіває... Так і вийшло. Доїв він два пуди сочевиці. Відростив на голові волосся. Пішов до сільмагу, накупив кілька пляшок чорнила, оберемок паперу. Глянула я і в душі похолонуло... І кажу делікатно:

— Дорогий Харитоне Івановичу. Я тобі ще цілу тонну бобових дістану, тільки не пиши більше. Адже сам бачиш, що з цього нічого не виходить, крім скандалів у родині...

А він:

— Дорога Горпино Степанівно, тепер уже напевне щось вийде! Візьму я інший літературний курс... Для мене пісню написати — швидше, ніж тобі галушок наварити. Дозволь мені один тиждень не піти на роботу... Побачиш, що я за цей час натворю! Віриш, у мене така творча енергія з'явилась після бобових, аж самому страшно!

Більше тижня не виходив Харитон з хати, не вилазив із-за стола.

Якось прийшла вечором з ферми, нема Харитона. Повернувся аж пізньої ночі такий радий і до мене:

— Горпиночко, негайно поцілуй свого Харитона Івановича! Негайно!

Думала, що вже десь набрався, ні, тверезий.

— Може, облігація виграла? — питаю.

— Та ні, — каже, — серйозніша тематика! Оце весь час читав свої пісні дідові Директиві і його бабі... Віриш, їм так сподобалось, аж плакати почали! А дід прямо заявив:

— Харитоне Івановичу, у тебе так жалібно написано, що ми з бабою більше не можемо слухати... Дочитаєш іншим разом...

Я посміхнулась і кажу:

— Може, старі спати хотіли та плакали?..

— Не говори, Горпиночко, — і так піднесено: — Аж тепер я твердо переконався, що моя пісня доходить до народних сердець і печінок! — поцілував мене і затяг:

Гонорар мій, гонорар,
Гонорарчику!..

Сів до столу, почав щось підраховувати. Потім каже:

— А ти знаєш, голубко, що я вже написав три тисячі рядків пісень! Це, коли по п'ять карбованців рядок, і то п'ятнадцять тисяч! А коли по сім — двадцять одна! Ти уявляєш, яка це радість! Ех, як одержу... Куплю мотоцикла з коляскою і акордеона. Тебе одягну, як царицю. А бенкет такий справлю, що нікому й не снилось. Позич мені, Горпиночко, в рахунок гонорару якусь сотню-дві карбованців... Завтра ж повезу свої пісні в обласну редакцію продавати, поки ніхто не перехватив тематику...

І хоч знала я, що з цієї затії нічого не вийде, дала двісті карбованців. Аби в родині тихо було.

Три дні не було Харитона аж на четвертий з'явився... П'яний, ледве у двері ввійшов. Ніс, як синій баклажан... Я й питаю:

— Ну як, продав свої пісні?

Він як трахне кулаком об стіл:

— Позасідали там різні бюрократи!.. Тільки себе друкують, а народному піснярові не дають ходу! — Покричав-покричав і ліг.

Вранці підвівся, попросив сироватки, напився і пішов на роботу. Я прямо здивувалась і подумала: «Добре, що вчора не лаяла».

Кілька днів працював на посівній і добре працював. Я радію, голова колгоспу — нахвалиться. Та все це тривало недовго. Якось приїхав письменник аж із Києва. Виступав у клубі, вірші свої читав. Так усім сподобалось. Харитон і причепився до нього, як реп'ях до кожуха. Затяг до себе. Наказав, щоб я принесла пляшку горілки, насмажила яєчні.

Довгенько вони сиділи, я й обід зготувала. Почала подавати на стіл, а Харитон благає письменника:

— Дорогий мій... Коли ви хоч одного мого вірша проштовхнете в Києві, я вам підсвинка не пожалію!

Письменник посміхнувся, чемно попрощався, навіть обідати не захотів. Сказав, що дуже поспішає... А коли він сховався за ворітьми, Харитон процідив:

— І цей такий же бюрократ! — випив горілки і почав просити в мене дві тисячі карбованців.

— Навіщо так багато? — питаю. А він:

— Не хочуть мене друкувати — не треба! Куплю магнітофон, запишу всі свої твори на плівку. Колись розумні люди прослухають і гідно оцінять талант мій.

З того магнітофона й почалось... Грошей я не дала. Харитон розгнівався і перестав говорити. Кинув роботу. Нав'язав штук двадцять віників з проса і повіз до міста.

Три дні базарював. Повернувся напідпитку і радий, як мала дитина! Тут я і вкрила його мокрим рядном. Адже саме весняна пора, роботи багато. А він так весело:

— Горпино, і чого ти причепилась, як собака до велосипедиста? Ти краще глянь, що я купив! — і дістав з чемоданчика щось блискуче, з ручкою, дулом, схоже на пістолет. Увімкнув штепсель, навів на котів, що спали на припічку. Господи, як зареве воно, як засвистить! Коти з переляку повибивали шибки і повискакували з хати...

— Що воно за погибель? — питаю.

— Самий справжній закордонний «Фен». Купив по-знайомству на базарі.

— Для чого, котів лякати?

— Волосся на голові сушити, — каже, — красиву зачіску робити. За двісті карбованців отаку штуку дістав. Ти тільки глянь! — і намочив свою гриву водою, сів біля дзеркала, увімкнув того фена і почав зачісуватись. А воно ж так дирчить, аж собаки почали гавкати! Навіть полаяти не дає: заглушає. Плюнула я і пішла до сусідів.

Минають дні, не йде мій Харитон на роботу. Сидить перед дзеркалом і дирчить тою чортякою. В хаті щодня таке ревище стоїть, ніби мотоциклетні змагання проходять. Коти зовсім хати відцурались. Стара кішка навіть до маленьких кошенят не приходить, так налякалась. А йому хоч би що! Почну лаяти, увімкне ту сатану, тиче мені під ніс і регоче!

Одного разу прийшла вечором з роботи. В хаті сяє електрика. На столі крутиться наш клубний магнітофон. А Харитон стоїть серед хати і на повний голос читає свої пісні. Стала непомітно біля дверей і слухаю. А він розпинається:

Чому я не сонце і чому я не сяю,
Чому я не ворон і чому я не літаю?
О, коли б я вітром був, —
Куди б хотів, туди б і дув!..

Я не витримала і кажу:

— У тебе, Харитоне, і так вітру в голові вистачає... Дмеш, куди хочеш і як хочеш...

— І ти така, як оті бюрократи, що сидять по редакціях! Хто ти є? Доярка нещасна! А я породистий талант! Геть з очей моїх ясних!..

Як почав, як почав... Години дві лаявся. Потім увімкнув того фена, подирчав мені під носом і зник. А я за магнітофон і до правління. Як поставили в конторі — люди боки рвали зо сміху! А тут я ще й про отой фен розказала. Голова колгоспу й каже:

— Тепер, Горпино Степанівно, твій «Магнітофен» (це він на Харитона так) у наших руках. Оця штука примусить його отямитись і взятися за розум!

Пішла додому. Тільки через поріг, як Харитон до мене з кулаками:

— Куди ти заховала магнітофон? Віддай, бо тут тобі!..

— Нема, — кажу, — голова колгоспу забрав. Там у конторі слухають. А завтра в клубі поставлять, щоб усі люди знали про твої таланти! Пообіцяв і в обласну редакцію повезти, щоб і там послухали...

Як сказала це, Харитон мій зразу скис, зблід і плаксивим голосом:

— Горпиночко, рідна моя... Забери той проклятий магнітофон, бо я не переживу... Благаю тебе... Сьогодні ж спалю свої пісні і завтра піду на роботу! Тільки забери...

Я пообіцяла умовити голову колгоспу не ставити в клубі ту плівку і не везти в редакцію. А Харитон поламав фена, власноручно спалив усю свою писанину. І поклявся, що до серйозної літературної творчості візьметься аж тоді, коли вийде на пенсію...

І ось уже півроку працює мій Харитон Іванович у колгоспі. Працює нарівні з кращими людьми. Тільки страшенно сердиться, коли хто скаже на нього «Магнітофен». А плівка з його «творчістю» зберігається в голови правління в незгоряємій шафі. Для настрашки...

Євген КРАВЧЕНКО.

ЩО ВАЖЧЕ — ЩО ЛЕГШЕ?

Спочатку розгадайте задачку простеньку: що важче — пуд заліза чи пуд сіна?

А тепер розкусіть важкеньку — що легше перевезти: шість тонн хімікатів чи шість тисяч тонн зерна?

Учні другого класу хором вигукнули: легше перевезти шість тонн хімікатів!

А ось люди солідні, люди письменні й відповідальні з Одеського обласного управління сільського господарства та з Кодимського райвиконкому на Одещині ніяк оцієї задачі не розв'яжуть, хоч і розв'язують вони її, слава богу, п'ять років.

А річ ось у чому: поруч Кодимського районного зернового складу на відстані 15 метрів розміщений склад отрутохімікатів.

Санітарна медицина рішуче заборонила таке сусідство. Відстань рекомендували не менше 200 метрів. Інакше буде псуватися зерно.

Почали будувати на рекомендованій відстані склад для хімікатів.

Поставили капітальні стіни і на оцих капітальних стінах заспокоїлися.

А зерно прибуває й прибуває. Урожаї кукурудзи розпирають зернові склади.

Кукурудза людською мовою гукає складові отрутохімікатів: «Відсувайся! Не псуй мене!».

Невже ж не почують голосу кукурудзи в Одеському облвиконкомі і в Кодимському райвиконкомі?

Невже?

Коли не почують там, так, може, почують у Міністерстві сільського господарства УРСР.

От би було добре!

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Перша довідка з місця роботи...

ПЕРЕПОЛОВИНЕНА КРАСА

Хороші місця на Харківщині! Особливо в напрямі Харків—Балаклія. І ліси там, і річки, і поля. Одне слово — природа.

Тільки якась переполовинена тут краса. Робітники, колгоспники і мисливці, опинившись на станції Гиніївка, так і кажуть:

— Хто сюди попадає, той вже півбіди має. Навпіл та надвоє тут порядки встановлені.

А все тому, що Гиніївці на кордоні між двома хазяїнами судилося стати. Колія одна, ніде через неї кордони не йдуть. А от управлінь залізничних тут двоє.

Від Харкова до Безлюдівки — то володіння управління Південної залізниці, а далі — Донецької. Гиніївка— посередині. Формально вона до Донецької залізниці належить, але начальник Донецької т. Кривенко в цьому невпевнений, бо ніякого благоустрою там не проводить. Стоїть у Гиніївці найвидатніша станційна споруда — стовп, під яким пасажири притулок від негоди шукають, та й уже!

Отак керує головний хазяїн. А підхазяїн з Південної — заступник начальника Основ'янського відділення т. Конарєв поїзди наосліп через Гиніївку посилає. У вагонах приміського поїзда — жодного вогника. Наосліп лізуть люди на східці, скупчуються в тамбурах, а з темряви вагонів лине:

— Ну, куди ти брудною ногою на вухо мені наступаєш? Не міг калоші зняти!

Або ще:

— Петре! Облиш дядька обіймати. Марійка ж не тут сідала!

Мабуть, тт. Кривенко і Конарєв тільки наполовину таке чують і чекають розмови на повний голос.

От і слухайте. Про переполовинену красу в Гиніївці.

ПІСЛЯ ШВИДКОГО РЕМОНТУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

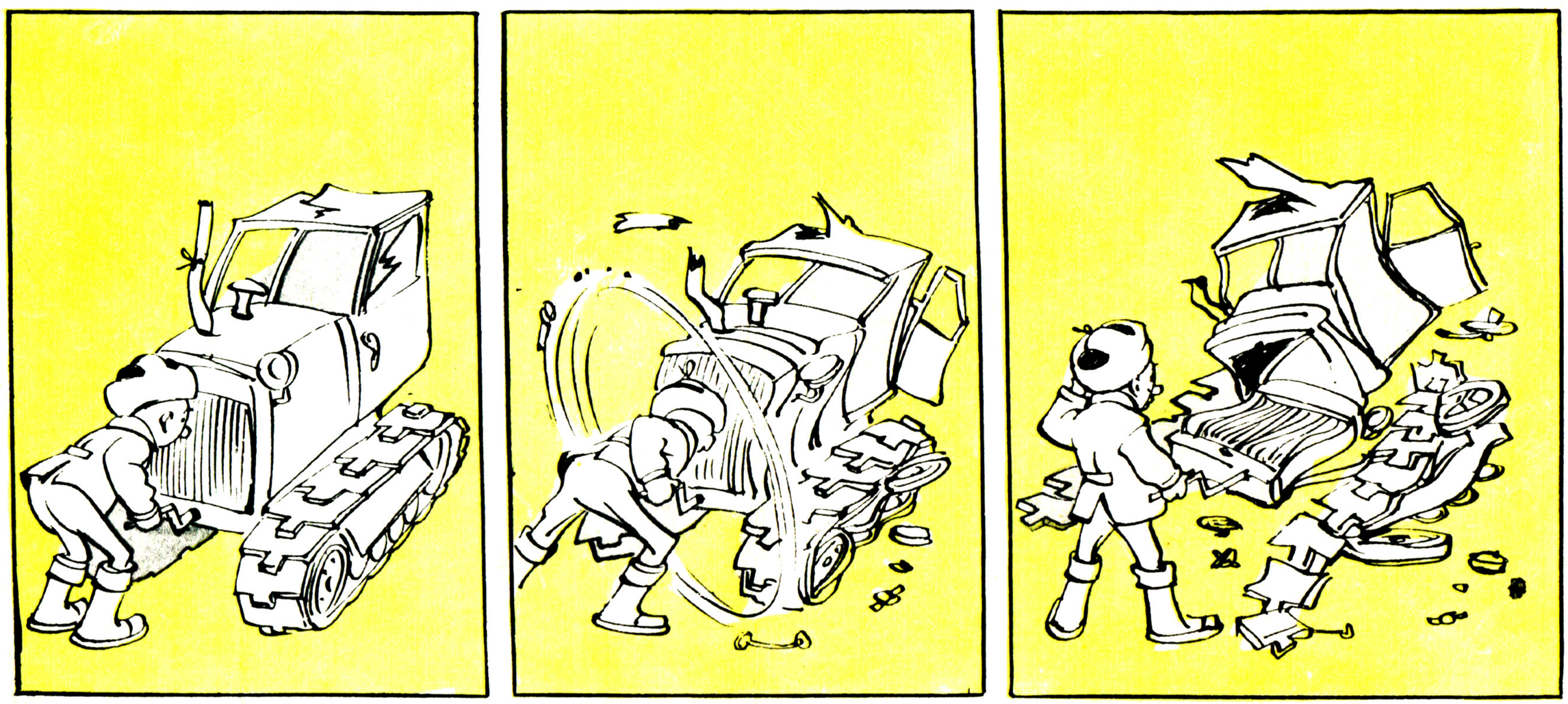

Завів...

(Перчанське товариство по охороні паперу)

Паперова тяганина — явище не нове. До речі, тяганина виникла раніше, ніж людство навчилося виробляти папір. Бюрократи і канцеляристи кам'яної епохи видовбували «входящі» та «ісходящі» на кам'яних брилах, а скаржники та кур'єри тягали ті брили з інстанції в інстанцію (звідси й пішло — «тяганина»). З винайденням паперу тягати стало легше, але тяганина в результаті цього набрала ширшого розмаху.

Папір, як відомо, все стерпить, і деякі не в міру ретельні писаки почали його жорстоко експлуатувати.

Перець вирішив організувати товариство по охороні паперу. Членом товариства може стати кожен, хто зіткнувся з непотрібною писаниною, бюрократичною тяганиною, відписками тощо. Словом, папір, який безпідставно використовується, як засіб тяганини, може розраховувати на захист з боку Перця та його товариства. До речі, функції товариства будуть значно ширшими. Зберігаючи папір, ми збережемо час. А час — це гроші. Значить, збережемо гроші народні. І нерви у багатьох людей збережемо. І підмітки у листонош та кур'єрів збережемо.

Хочете прикладів? Будь ласка. Он Миколаївське будівельно-монтажне управління завелося з Феодосійським заводом «Механік» (директор т. Борисенко). Пишуть ті туди, а ті звідти. Папір аж гарячим став від того листування. Власне, будівельно-монтажне управління змушене писати, бо отой «Механік», керований т. Борисенком, надсилає будівельно-монтажному управлінню некомплектні водорозбірні колонки. «Дрібничок» не вистачає до комплекту — націрних труб і штангів затвору. А без цих «дрібничок» водорозбірна колонка те саме, що штани без однієї холоші. От і будуй, от і монтуй!

Будівельники просять деталі, а з заводу їм відписку за відписку, папір за папером. Страждає папір, минає час, витрачаються гроші, зволікається будівництво, протирають дарма підмітки листоноші. А все через те, що нікому у заповзятих писак папір одібрати. Щоб менше писали, а більше штангів клепали.

От і треба в таких випадках папір захищати. Хай не все терпить, а тільки потрібне. Так що, коли яка тяганина розпочнеться, ставайте, шановні товариші читачі, активними членами перчанського товариства по охороні паперу.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Зимове озеленення.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

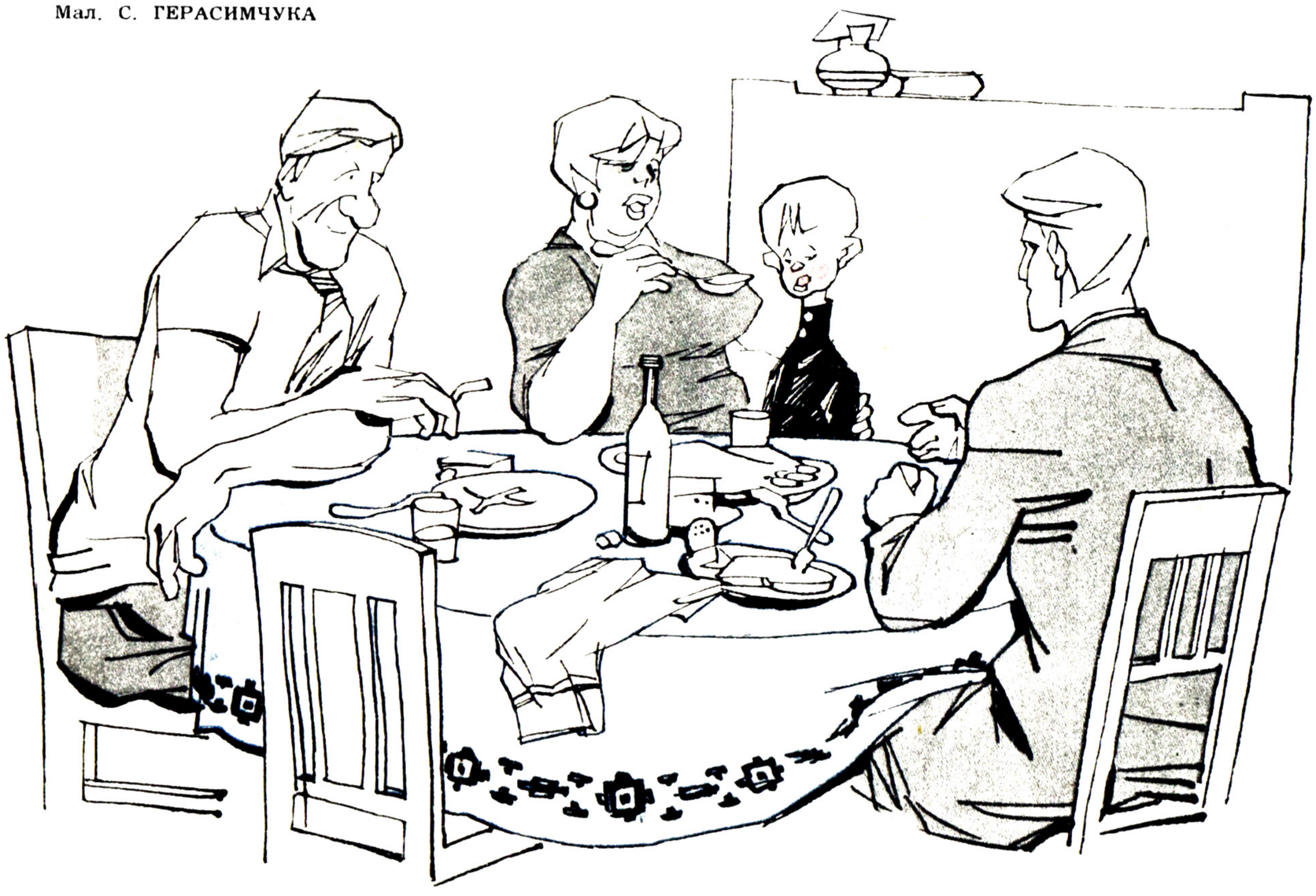

— В якому класі вчиться ваш синок?
— А звідки ми знаємо?.. Він учиться, у нього й питайте!

КОМБАЙН І МОЛОТОК

У вугільнім забої,
Залізши у куток,
Сміявся із комбайна
Відбійний молоток:
— Ну як тобі, здоровому,
Не сором? Ай-я-я!
Вугілля добуваєш
Ти стільки ж, як і я...
Якого ж тоді біса
В забій припхався ти?
Комбайн гукнув сердито:
— Ану не торохти!
Якби я був потрапив
До добрих хазяїв,
То міг би втерти носа
Десяткам молотків!

Не подумайте, що це просто байка. На Горлівській шахті «Кочегарка» (Сталінська область) у лаві № 71 комбайном справді видобувають вугілля стільки ж, як і відбійним молотком.

Головним інженером на тій шахті працює т. Філіп'єв Т. І.

Горе техніці з таким хазяїном!..

Одверто кажучи, Володьці повезло: вже мав віддати богові душу, а от — живе. І не просто живе, а ще й неабияке цабе на Чернігівському м'ясокомбінаті: усоблює собою весь міжцеховий транспорт.

Річ, звичайно, не в тому, що Володька — порядна тварина. Таких, як він, здоровенних волів на м'ясокомбінат щодня приводять десятками, і всі вони, як правило, потрапляють до забійного цеху. А Володька не потрапив. Кажуть, що на шляху до забійного цеху він зустрів самого директора м'ясокомбінату І. В. Максименка.

— Зми-илуйся, директоре, — жалібно замукав Володька. — Дай мені пожити бодай ще одну ніч, і я тобі розкажу щось таке цікаве, таке цікаве... А там уже воля твоя: ріж мене, їж мене!..

Директор подумав і погодився.

А вночі віл розказав йому таку історію.

НІЧ ПЕРША

— Не за морями і навіть не за горами, а тут-таки на Чернігівщині, — почав віл Володька, — живе чаклун. Звати його Федір, по батькові Федотович, а на прізвище — Фещенко.

— Це той, що в Любечі пунктом «Заготскотовідгодівлі» завідує? — поцікавився директор.

— Той, той! Ой і чудеса ж творить той Фещенко. Недавно заготівник ССТ Матвій Гаврилович Гацура пригнав до нього партію телят. А Фещенко руками й ногами одмахується: не хоче молодняка приймати. «Гріх, — каже, — різати у такому молодому віці. Нехай хоч трохи підростуть. Потримай їх до вечора, а там видно буде».

А ввечері сталося чудо: телята і справді підросли. Та ще як! За південь набрали аж три центнери м'яса. Так, принаймні, було записано у документах, які оформив Фещенко.

— Чудо? — підморгнув він заготівникові.

— Чудо! — захоплено відповів заготівник.

Оскільки далі з'ясувалося, що на оплату чудотворців ще й досі немає твердих тарифних ставок, Матвій Гаврилович Гацура поліз у кишеню і на власний розсуд відрахував Фещенкові дві тисячі карбованців. Одрахував, а сам мац за кишеню, а там свіженькі гроші шелестять: і йому телята на своїх хвостах принесли суму вдвічі більшу, ніж Фещенкові.

— Інте-ресно! — сказав директор м'ясокомбінату, вислухавши вола Володьку. Але той тільки глузливо мукнув.

— Та це що! Я знаю ще цікавішу історію...

Але тут почало світати, і віл тривожно глянув убік забійного цеху.

— Гаразд, — погладив його по спині директор. — Сьогодні ми тебе не будемо різати. Послухаємо увечері твою нову історію...

НІЧ ДРУГА

І настав вечір. А слідом за ним на землю впала ніч. І віл Володька почав:

— О, володарю мій! Ти, мабуть, не дуже знаєш своїх постачальників, коли тебе так здивувала моя вчорашня історія. Б'юся об заклад, що ти нічого не чув про Тимофія Олексійовича Меха.

— Як не чув? Це ж, коли я не помиляюся, заготівник Київського ССТ!

— Так. А тепер послухай, як цей заготівник працює. Прийшов якось Мех до Миколи Прокоповича Бешуна і купив у нього корову. Гроші йому заплатив, розписку від нього одержав і пішов собі своєю дорогою. А потім розписку порвав, а замість неї написав другу, з невеликою поправкою: збільшив суму сплачених грошей на 1986 карбованців.

— Одним помахом пера стільки хапонув?! — здивувався директор.

— А це не єдиний помах у багатющій практиці цього заготівника. Та й сам він далеко не єдиний. Взяти хоча б Федора Титовича Кузеля або ж Аганеса Олександровича Макартачана...

І Володька намалював досить переконливу картину з життя і діяльності цих чудотворців. Він не забув сказати про те, що по дорозі до м'ясокомбінату Макартачан скуповував у населення телят і замінював ними вгодованих корів, які йому треба було здати на забій. Не забув Володька кинути промінь світла ще й на те, як ці корови були потім перепродані тому ж м'ясокомбінатові через підставних осіб.

— На все це, — наголосив Володька, — потрібне не тільки вміння, але й гроші. А гроші у хлопців водяться. І, коли треба, вони їх не шкодують. Один тільки Кужель підніс Дрогунові 20 тисяч карбованців.

— Якому Дрогунові? — перебив директор м'ясокомбінату. — Моєму підлеглому? Завідуючому базою передзабійного утримання худоби?

Але тут знову почало світати, і розмову довелося відкласти на наступну ніч.

НІЧ ТРЕТЯ

— На чому ми вчора зупинилися? — спитав наступної ночі віл Володька. — Ага, пригадав: на Дрогуні. Так-от, у порівнянні з Михайлом Васильовичем Дрогуном всі оті хлопці-молодці і шеляга ламаного не варті. Що, скажімо, робить Дрогун, коли до нього на базу прибуває гурт худоби? Нічого особливого! Обходить гурт і визначає категорію вгодованості кожної тварини. Зупиниться перед жирною коровою і запише: «Середня вгодованість». Гляне на кабана, який ледве на ногах тримається від сала, і визначає: «Категорія м'ясна».

А що з цього виходить?

Виходять сотні, тисячі кілограмів ніким і ніде не облікованого м'яса. Як робити гроші з цього м'яса, Михайла Васильовича Дрогуна вчити не треба. Сам учений.

Та на що вже мастак той Дрогун, але на м'ясокомбінаті знайшлися люди, які і його переплюнули.

— Це на нашому, на Чернігівському комбінаті? — вирячив очі І. В. Максименко.

Та відповіді на своє запитання він не почув: надворі вже пломенів ранок нового дня.

НІЧ ЧЕТВЕРТА

Четвертої ночі віл Володька почав свою розповідь так.

— Є на одному підприємстві ковбасний цех. І керують тим цехом двоє. Так керують, що ковбас вистачає і людям, і собі. Для людей вони виробляють ковбасу підвищеної вологості, а собі беруть лишки, що створюються від цього. Між іншим, лишки ці зовсім мізерні. Якось підрахували і вийшло, що за три дні їх зібралося якихось там 897 кілограмів.

— І це ти вважаєш мізерією?! — обурився директор.

— Не я вважаю, а ви. Це ж я про керівників ковбасного цеху Чернігівського м'ясокомбінату веду мову. Хіба ви нічого не знаєте про комбінації начальника того цеху Лайка та його заступниці Єфименко? Хіба ви не знаєте, що створені ними ж лишки ковбаси вони «реалізують» через торговельні організації? Чи ви, може, нічого не знаєте і про те, куди вони дівають «зекономлений» перець? Адже тільки недавно вони вивезли за ворота комбінату понад 50 кілограмів того перцю!

Можливо, що в цій задушевній розмові директора з волом ще багато того цікавого спливло б наверх, та настав ранок й І. В. Максименкові довелося розпрощатися з Володькою.

— Увечері знову прийду, — сказав директор.

НІЧ П'ЯТА І НЕ ОСТАННЯ

І настав знову вечір. І прийшла ніч. Тривожна ніч для вола, бо директор цього разу чомусь не з'явився.

А вранці Володьку кудись повели. Думав — на забій. Але ні. Його запрягли у візок і примусили тягати різні вантажі з цеху в цех.

Аж ось одного вечора до нього знову завітав І. В. Максименко.

— А я, знаєш, уже не директор, — сказав він, весело підморгуючи волові. — Мене з цієї посади зняли і призначили начальником м'ясожирового корпусу.

— Кинули щуку в воду!..

— Ну-ну!.. — розсердився Максименко.

— Та я нічого... — сказав віл. — А кого ж замість вас призначили?

— Євгена Петровича Мазура. З Житомира.

Володька мало не впав, коли почув це прізвище.

— Це отого крутія, якого з Житомирського м'ясокомбінату вигнали за шахрайство? За ним, кажуть, гірко плакала лава підсудних, і для багатьох досі лишається загадкою, яким чином йому пощастило її обминути.

— Слухай, звідки це ти знаєш?

— А що тут критися: на вухо шепнула одна знайома корівка. Її заготівник пригнав сюди аж з Житомирщини.

— Ех, Володько, Володько, потримав би ти краще язика за зубами, бо як почує новий директор...

Володьку од цих слів аж у жар кинуло. І він — замовк. Остаточно. Що ж, його, бідолашного, сама природа на це прирекла: безсловесне ж створіння.

А от, чому мовчали керівні працівники Чернігівщини, під носом яких три роки підряд усе це творилося, чому мовчать вони і тепер, коли на заміну одного шахрая приходить інший, — це вже, як кажуть, темна-претемна ніч.

Найтемніша з усіх вищезгаданих.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

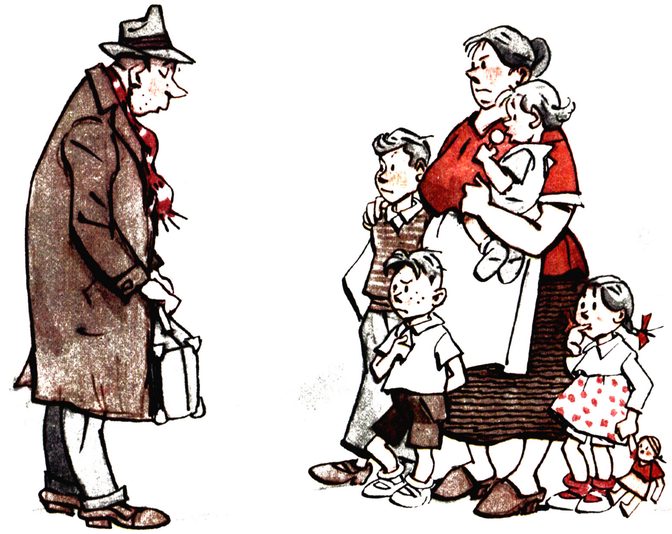

— Жінко, давай розійдемося по-хорошому, ніби в нас з тобою нічого спільного й не було...

ОЙ, ЇЗДИЛИ ТА КАТАЛИСЯ...

На станцію Голта (Одеської залізниці) прибуло п'ять напіввагонів із шпалами, щоб їх, оті шпали, вивантажили на перегоні Голта—Орлик.

На станції Голта (начальник т. Хмарський) примудрилися погнати шпали на станцію Підгородна.

Із станції Підгородна (начальник т. Киселюк) штовхнули шпали на ст. Орлик, щоб їх там вивантажили.

На станції Орлик шпали пропустили і, алюр три хрести, пропхнули на ст. Голта, а станція Голта з вигуками — гіп-ура! посунула напіввагони із шпалами знову до станції Підгородна.

Два місяці катались напіввагони 1032118, 1901587, 1121831, 1654392, 1962147.

Блукали, як ті зорі небесні.

Одна лише різниця: зорі небесні блукають не за державний рахунок.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

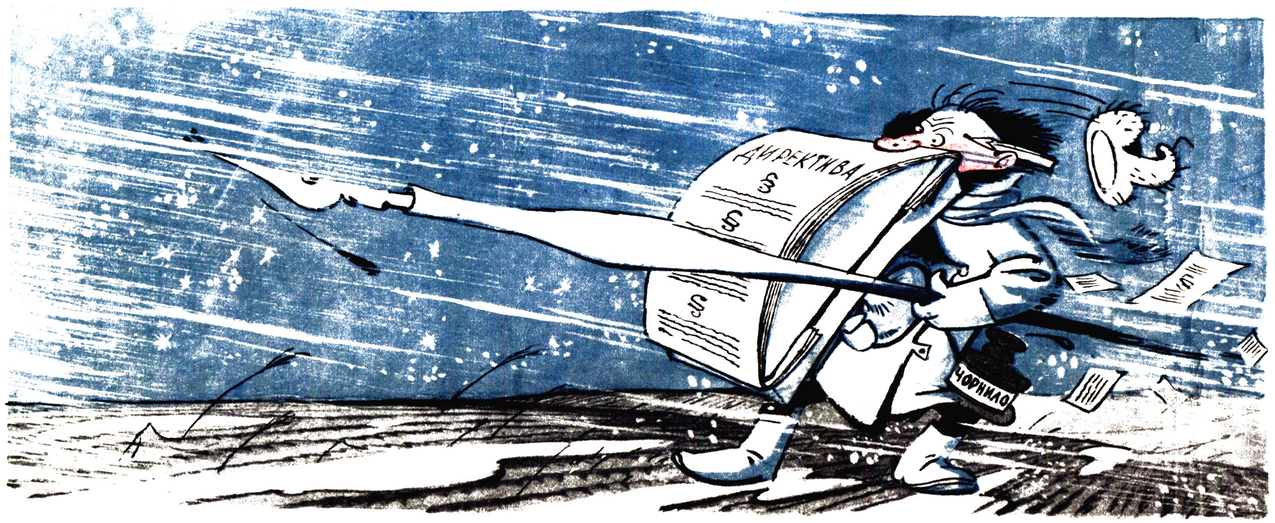

Такими щитами подекуди сніг затримують...

ТІСНИЙ РІК

Рік тому прийшов до редакції лист. Сумний. Про те, що вже шостий рік будується місток через річку Кривий Торець на шосе Дзержинськ—Клебан-Бик, Сталінської області. Редакція декого підперчила, в результаті чого одержала ще одного листа. Веселого.

Заступник голови виконкому Сталінської обласної Ради т. Лебедєв втішив, що на будівництво мосту відпущені кошти і в 1960 році загуркотять по мосту колеса.

Написав чоловік листа, втішив, але не передбачив однієї деталі. Рік має лише 365 днів.

Правда, 1960 рік має 366 днів, але що то за дні?

Куценькі.

Кожен має якихось 24 години.

Тісний рік. Дні тісненькі.

Якби ж вони, оті дні, отакими були, як на півночі.

По півроку кожен.

Світить сонце і квит.

Воно собі світить день і ніч, а ти собі мости будуй.

Так ні ж!

Промайнув рік, як один день, а моста як не було, так і нема. Зараз, правда, можуть сказати: «Нащо той міст? Зима. Дід Мороз своїх мостів понабудовував».

Ну, добре.

А весною що ж — доведеться діда Мороза за поли хапати, щоб не розбирав своїх містків. Чи як? Га?

Скажіть, товариші з виконкому Сталінської обласної Ради.

Мал. Л. БОЙКА

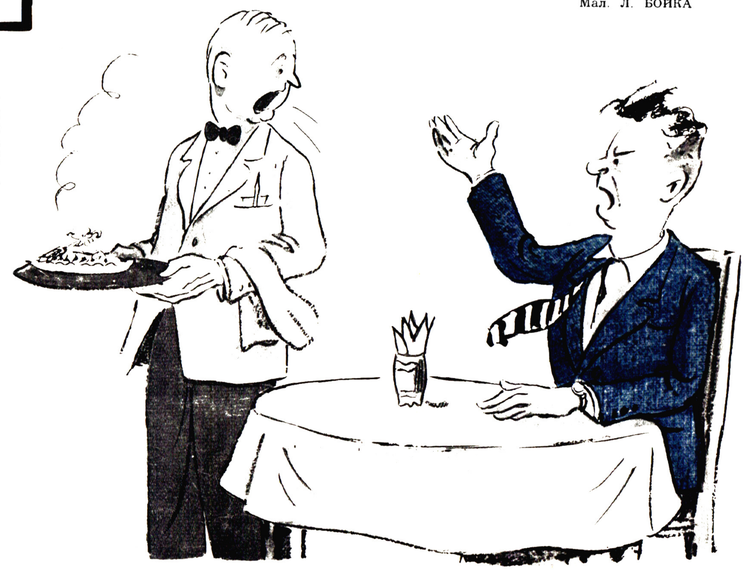

— Як вам не соромно, товаришу! Цілу годину сиділи тихо, а тепер так розходилися...

http://perec-ua. livejornal.com

Латиський гумор

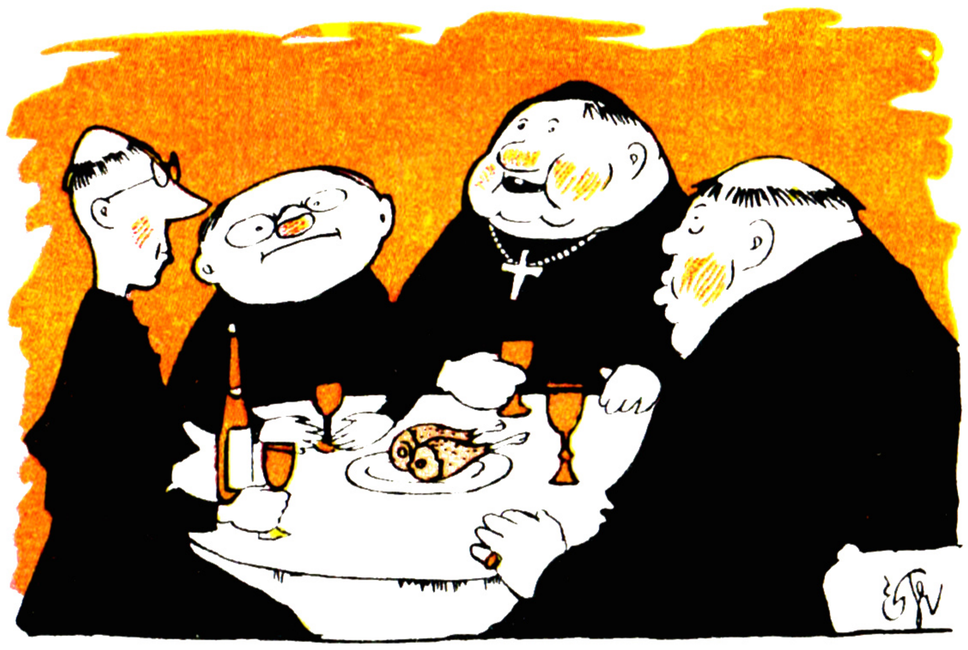

— Дорогі духовні пастирі. Сьогодні ми зібралися, щоб обміркувати, як збільшити поголів'я нашої пастви і підвищити надої...

Худ. Е. ПРІЄДКАЛН.

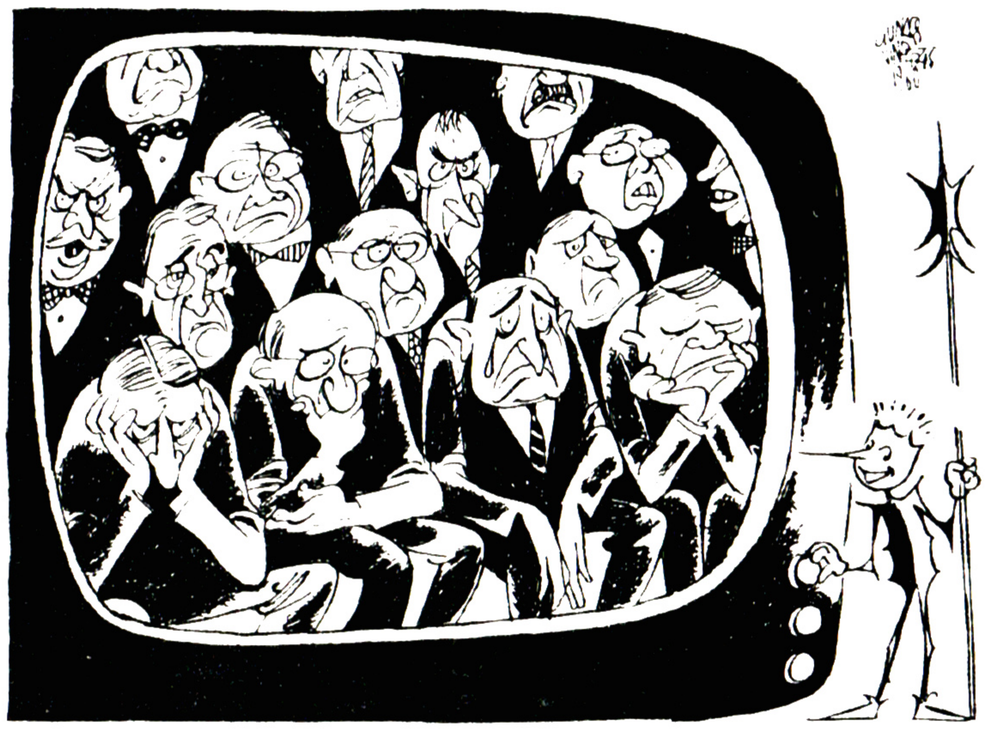

Група західних дипломатів після виступу М. Хрущова на Генеральній Асамблеї ООН.

(З передач телестудії «Дадзіса»).

— Усе почалося з того, що я за нього поручився...

Худ. Е. ОШС.

Лісник: — Стій, стрілятиму!
Браконьєр: — Жартуєш, тут полювати заборонено!

Худ. С. ГУТМАН.

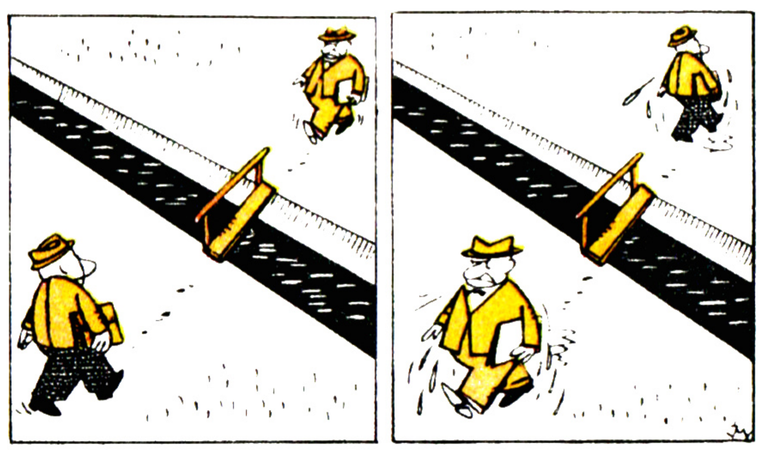

Без слів.

Худ. І. МЕЛГАЙЛІС.

— Ми з вами, здається, знайомі. Я вам часом не давав духу?!

Худ. І. МЕЛГАЙЛІС.

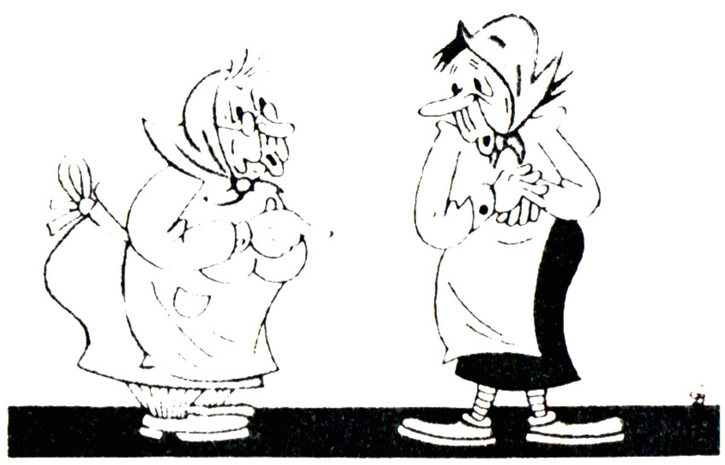

Довгограючі пластинки.

Худ. Г. БЕРЗІНЬШ

ДО ПИТАННЯ ПРО СОБІВАРТІСТЬ

Цей півень вилупився з яйця, яке коштувало п'ять карбованців, і тому він вважає, що завідуючий птахофермою й ламаного шеляга не вартий.

Худ. Е. РУСМАНІС.

Дядя Сем втрачає свій престиж

(Зверхсекретний звіт зверхшпигуна Аллена Даллеса)

ДОРОГИЙ ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

Ми — Ви, я і Ваш нещасний молодчик Ніксон — можемо себе самозадоволено запевняти, що престиж дяді Сема ніколи не був такий високий, як за Вашої благородної президентури, але питання престижу США в усіх кінцях світу виявилось багато складнішим, ніж ми собі уявляли. Мушу сказати Вам, пане президенте, усю правду, яка зовсім розходиться з тим, що Ви натеревенили. Тому цей звіт мусить залишитися зверхсекретним — тайною тайн Вашого і майбутнього уряду.

Виконуючи Вашу директиву, я послав своїх хлопців (усі вони досвідчені шпигуни!) в усі кінці світу, щоб встановити, на якому рівні, високому, середньому чи низькому, висить тепер і висітиме в майбутньому престиж нашого дорогого дяді Сема. Коли ж цими днями я прочитав звіти моїх хлопців, то мені потемніло в очах, запаморочилось у голові, а серце так стиснулося від болю, що, думав я зі страхом, оце й піду слідами мого брата Фостера, царство йому небесне!

Звичайно, престиж дяді Сема в комуністичних країнах на такому рівні, на якому, приблизно, ми собі уявляли — найнижчому. Там не поганої думки про простих американців, яких вважають працьовитими людьми (якщо вони можуть знайти працю), але твердо переконані в тому, що дяді Семові треті зуби ніколи не виростуть, бо такого в природі не буває, старий він та й немічний, пора йому, дряхлому капіталістичному дідусеві, думати тільки про одне—збиратися на той світ. А вже щодо престижу, то там без найменшого вагання, без крихітки сумніву кажуть, що престиж дяді Сема, неспроможного вже ні на які подвиги, буде падати все нижче й нижче, аж доки його не спустять у могилу (між іншим, це мають зробити таки прості американці!).

Та не це мене вдарило, як обухом. Звісно, комуністи — наші смертельні противники. Що ж, однак, думають про престиж дяді Сема наші друзі — поборники вільного світу і нашого способу життя?

Звіти моїх хлопців з країн, які вважаються нашими друзями, а ми їх вважаємо своїми сателітами, дуже мене засмутили і сильно розлютили. Уявіть собі, пане президенте, таке: ми вже призначили старій Англії роль «потопаючого авіаносця», який зникне з лиця землі від перших ударів у новій війні, а вони, ці наші «найближчі друзі», сміються там з дяді Сема. І ще хто сміється! Наведу Вам для прикладу звіт мого шпигуна Еліаша Гудвінкера:

«Пішов я до знаменитого англійця, що курить довгі сигари та бабрається у фарбах і розвів з ним розмову на різні теми.

— Як Ваше здоров'я? — питаю.

— Так собі...

Побачив я, що знаменитий пан не хоче розмовляти на різні теми, тому й приступив негайно до головного.

— Як, на Вашу думку, розвиваються міжнародні події — на чию користь?

— Знаєте, — відповів знаменитий пан, — я вже людина стара, багато бачив, багато сам вчинив. Не все вийшло так, як я хотів, і не через мою провину. Завжди був я запеклим ворогом комунізму, найзавзятішим захисником капіталізму... Давайте, давайте, будемо називати речі їхніми назвами. «Вільний світ»— це наша вигадка!.. Капіталізм дав мені багато — славу, гроші, вигідне життя, коньяк, шампанське...

— ...А міжнародні події розвиваються погано — для нас! — закінчив він.

— Котра ж, на Вашу думку, сьогодні найсильніша держава у світі?

— Радянський Союз — безсумнівно!

— А що Ви думаєте про престиж дяді Сема?

— Впав дуже низько, а впаде ще нижче...

— Що ж бракує дяді Сему?

— Розуму...

— Через молодість?

— Через старість...

І цей старий пан, наш друг, розсміявся. Він сміявся довго, аж сльози текли, а обвислі щоки дрижали, немов желатин, він реготав, немов гієна, над трупом своєї улюбленої системи, яка йому багато дала, але загибель якої він вважає неминучою...

А що вже говорити про простих англійців? Я ні в одному готелі не міг знайти вільної кімнати — через мій американський акцент. «Янкі? — запитували. — У нас для вас нічого немає. Забирайтеся додому — з своїми водневими бомбами, бомбардувальниками і підводними човнами!» Янкі в Англії — найогидніше слово».

Страшний це звіт, пане президенте. Та не більш приємний звіт мого шпигуна Гастона Декура з Франції.

Навіть наш наймізерніший лакей Чан Кай-ші на нашій Формозі сильно засумував тепер, коли провалився Ваш молодчик Ніксон. Він вважає, що ми не відважимось боротися до останнього американця не тільки за китайські прибережні острови, але й за саму Формозу. Мій шпигун звітує з Формози, що старий пес Чан Кай-ші готовий лягти в труну і вмерти. Боягуз! Кого ж ми тоді зможемо визнавати за Китай?

Ви добре знаєте, пане президенте, якою відкритою була кишеня дяді Сема для японських самураїв і бізнесменів. Та ми ж залишили їм їхнього імператора! Розуміється, робили ми це не без інтересу для себе, адже ми бізнесмени — прибрали в свої руки чималу частину японської промисловості. Але ж яка за це вдячність? Вас в Японію не пустили, бо Ви там небажаний гість! А мої шпигуни звітують з Японії, що прості японці далі безнастанно кричать:

— Янкі, забирайтеся додому!

Ми бажаємо японцям тільки щастя в ядерному вогні, а вони нас за ворогів мають. Чи Хіросіма і Нагасакі нічому їх не навчили?

Погані вісті, пане президенте, з Індії, Індонезії, Бірми — з усіх країн Азії, де вважають, що дядя Сем — жорстокий лихвар, старий дикун, бажає нещастя для людства — про мир тільки фальшиво говорить, а до війни готується. Всі мої шпигуни звітують з країн Азії, що там престиж дяді Сема ще ніколи не падав так низько, як за Вашої президентури.

Звіти з Африки просто виводять мене з рівноваги — до того, що часом виникає думка запропонувати скинути всі наші ядерні бомби на той проклятий континент. По-перше, чорні пруться до волі, тоді як наші чорні не здобули рівної волі з панівною білою расою навіть після нашої громадянської війни — і дотепер. Які це дикуни! Вони просто не розуміють тієї істини, що християнський бог створив білих виключно для панування над чорними, жовтими, чорножовтими, червоними, навіть зеленими, якби такі були. По-друге, вони вважають дядю Сема таким же своїм запеклим ворогом, як і всіх інших своїх колонізаторів.

Коротко, пане президенте, справи з престижем дяді Сема дуже кепські всюди в світі. І нащо наш бог створив отих комуністів? Часом думаю, що в його характері є щось химерне, не перейшов би він, наприклад, нашого перевірення лояльності. Буду молитися, щоб Фостер навернув його до розуму. Хай допоможе нам всемогутній бог-долар. Хоч і він не раз підводив нас, все-таки це наша остання надія.

Майже забув, пане президенте, що Ви скоро займетесь виключно своєю улюбленою справою — гольфом. Від душі і серця бажаю Вам успіху. Для престижу — забивайте тільки в межах 60—70!

Підслухав і записав
Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПРОЙДИСВІТ

В Америці запущено штучного супутника Землі «Тирос II». Як визнають американські офіціальні особи, цей супутник призначено для шпигунства з повітря.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

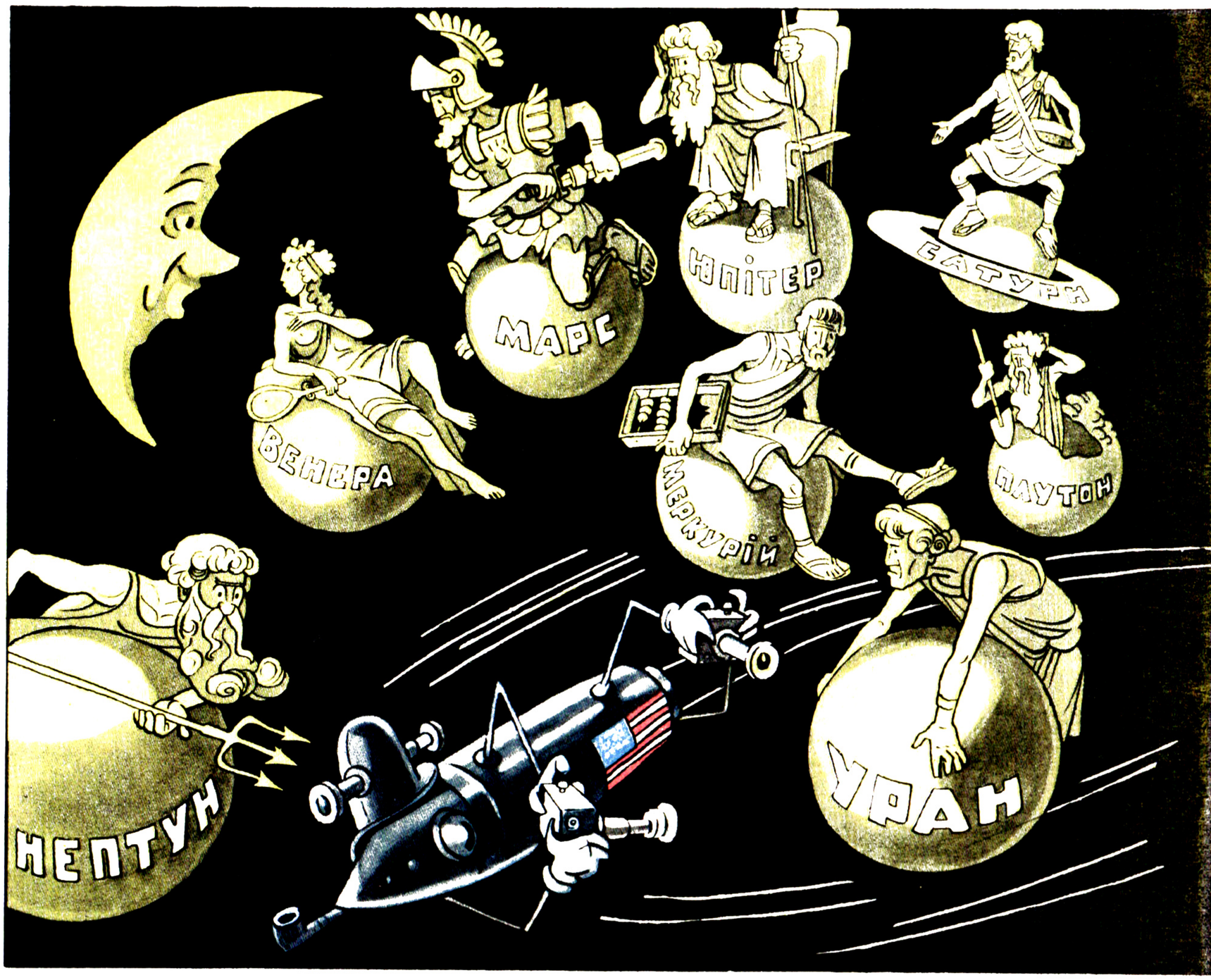

Місяць: — Цсс... Серед нас шпигун!

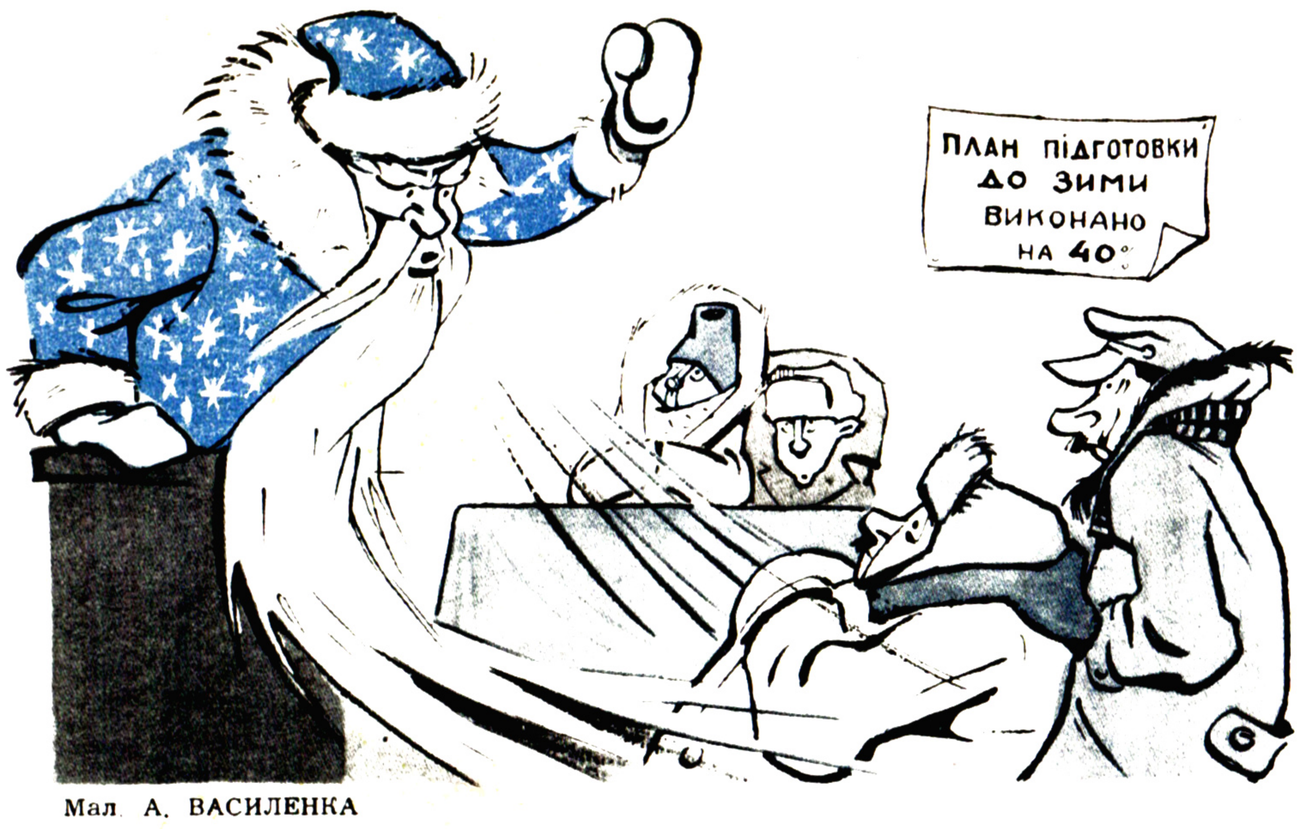

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пробирає до кісток.

ЕПІГРАМИ

УЖЕ ДОБРЕ ПІДТОПТАНОМУ, АЛЕ ДУЖЕ САМОВПЕВНЕНОМУ АВТОРОВІ ПЕРШОЇ КНИЖКИ...

Яка цілинна ще натура
У цього кума збереглася, —
Він певен, що література
З його новелки почалася.

ДЕЯКИМ РОМАНІСТАМ

Писать романів товстелезних я не раю,
Від цього ж програють герої у великій мірі...
Протопавши роман такий від краю і до краю,
Стають вони, бідахи, немощні і сірі.

«ЗЛОБОДЕННИМ» КРИТИКАМ...

Якщо ви критикуєте роман, чи п'єсу, чи поему, —
Не поспішайте авторам давати фору
Лише за те, що взяв той злободенну тему.
Зважайте все-таки ще й на художній рівень твору.

НЕ ЛІТЕРАТУРНЕ

Щось у натурі свинське є
У цього чоловіка, —
Весь час навшпиньки він стає
І без кінця кувіка.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що й казати, куме, електрика в житті — велика опора.

Народні усмішки

ПРОВЧИВ

Прокинувся ранком син і з постелі почав розповідати батькові, який саме заступильно вистругував:

— Ну й сон же добрячий снився! Начебто іду полем і бац — мішок золота... Несу, значить, його, аж дивлюсь — на деревах пташки сидять. Та до того вже дивовижні, що і в казках про подібних не чувано. Поставив я мішок на землю та давай їх розглядати, а коли нагнувся... золото хтось вкрав...

Тут батько як огріє сина заступильном межи плечі:

— Вічно ти гав ловиш!

Записано у с. Кобинцях, Миргородського району, Полтавської області, від колгоспниці Надії Ткаченко.

ХВАЛЬКУВАТІ ГОЛОВИ

Якось у районі нараду по тваринництву проводили. У перерві між нарадою два голови колгоспів, перекурюючи, заговорили про успіхи своїх артілей. Ні тому, ні тому голові неохота про свій колгосп лихої слави пускати. От перший голова і хвалиться:

— На нашій фермі є така корова, що по сто літрів за день дає.

— Знайшов чим похвалитися, — каже другий голова. — Ось у мене успіхи! Мій агроном вивів такий сорт люпину, що з'їсть його корова оберемок, і за один раз бідон молока дає. А от до тебе я з делегацією приїду, побачу, що воно там за корова.

Перший голова чомусь почервонів, як буряк, а згодом говорить:

— Ти ж тільки зваж, що її ми годували отим люпином, який твій агроном вивів. А зараз люпину не стало, то й корова стільки літрів не дає. Так ти, коли їхатимеш, прихопи з оберемок того чудодійного люпину.

— Е, — покрутив носом другий голова, — так то ж, мабуть, твоя корова і випасла наш люпин. А ми думали: де б йому дітися?

Записано у Миргороді, Полтавської області, від службовця С. Крем'янського.

ДЕ БРАТИК ВЗЯВСЯ?

Івасику мати братика народила. От Івасик і пита батька:

— Тату, а звідки дитина взялася?

— Мати в гаю впіймала тобі братика, — пояснює батько.

— Гм, — знизав Івасик плечима. — А як же вона його ловила, коли братик ходити не вміє?

Записано у Миргороді, Полтавської області, від Грицька Рогочого.

Записав М. К. ХОЛОДНИЙ з ст. Ромодан, Полтавської області.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Вітя зібрався до школи. А мати йому:

— Запам'ятай! Коли сьогодні принесеш трійку, то будеш тричі битий!..

— Тоді я принесу одиницю, — сказав Вітя.

ВИ ЧУЛИ?

— Параско, ви чули? — таємниче спитала сусідка сусідку.

— А що?

— Гапчин Микола привіз таку високу невістку, ну як ви, а може, ще й вищу, і таку страшну, ну як ви, а може, ще й страшнішу...

ПЕРЕД ЕКЗАМЕНОМ

Студент ішов в інститут складати екзамен по рослинництву. Скрізь в одежі в нього були шпаргалки. Щоб не забутись, де яка шпаргалка, він на ходу повторював:

— Тут жито, — торкнувся він рукою до правої кишені у штанях, — тут пшениця, — торкнувся до лівої кишені, — тут овес, тут гречка...

Лапнув шапку на голові.

— А тут... нема нічого...

Повідомив Г. П. СТОЛЯРЧУК з м. Житомира.

АВТОМАТИКА І КВАЧ

На одеському заводі імені Жовтневої революції часто можна почути таке:

— От ми, так ми! От у нас автоматика! Досконала.

Ну, що ж, зайдемо хоч би в метизний цех, побачимо «досконалу».

Ось автомати штампують гайки. Але що то за жінка бігає по цеху з металевою скринькою в руках?

Та то ж робітниця Катерина Перепадня.

А що ж вона робить?

Переносить гайки від верстатів туди, де вони потрібні. Запитуємо:

— А чого це ви їх на руках носите?

— А хто ж їх за мене понесе? Дядя?

— Скільки ж ви переносите за зміну?

— Якщо гайки невеликі, то по 700—800 кілограмів, а якщо більші, то і в тонну не вбереш...

Проте, буває в робітниці і передишка. Якщо на заводі з'являються екскурсанти, то начальник метизного цеху Павло Петрович Маслов швиденько підходить до Перепадні і шепоче:

— Не носи, Катерино, поки тут ходитимуть. Потім наженеш...

А транспортне устаткування, яким можна подавати гайки від верстатів, — нерухомо стоїть. Якби начальникові цеху та прикрутити гайку, то воно почало б діяти.

Заглянемо і в полично-лемішний цех.

Відчиняємо двері... Бачимо довгий стіл і робітниць біля нього. У кожної в руках добряча ганчірка. Робітниці вмочають свої віхті в мастило і змащують лемеші. Одна з жінок скручує дротом докупи по п'ять деталей.

Майстер дільниці Валентин Тисячний охоче пояснює:

— Робимо антикорозійне покриття... Ну, знаєте, щоб лемеші не іржавіли.

— Це й дурневі ясно, — відповідаємо. — А ви скажіть: невже й досі не придумали для цієї операції автомата?

— Як це не придумали? Он там стоять дві автоматичні лінії. Кожна з них може за одну зміну змастити, укласти і скрутити дротом чотири тисячі лемешів!

Виявляється, що лінії змонтували ще в грудні 1959 року, але й досі не пустили в роботу. Начальник відділу механізації і автоматизації заводу т. Вано проміняв машини на ганчірку.

Як бачимо, недарма на тому заводі вихваляються: «От ми, так ми!»

І. ПАНАСЕНКО.

ВІД ЧОГО ЙДУТЬ ГРІХИ

По невеликому містечку Маневичі прокотилася надзвичайна новина.

— Чи ви чували таке? — перепитували жителі один одного. — У нас будується ресторан!

— А ви, мабуть, не знаєте, як він зватиметься? «Стохід»... Он як!

Було це в 1953 році. Тоді ж і будівництво розпочалося. Не будемо розповідати, як воно проходило. Скажемо лише, що отой «Стохід» дуже повільно ішов, бо з горем пополам зіп'яли його аж влітку 1956 року. Споруда забрала 442.956 крб.

Восени того ж таки року прибула комісія з міста Луцька. Очолювала її начальник відділу капітального будівництва Волинської облспоживспілки т. Россошинська. Висока комісія прийняла ресторан з доброю оцінкою. Після цього, як і водиться, випили по такій чарці, що й собака не перескочить, і показали п'яти.

Минув рік. Просто на очах мінявся «Стохід». Почорніли стіни, пошткатурені всередині і ззовні цементом. Погнулись, а місцями і попровалювались дошки підлоги, бо їх поклали на вільхових балках. По кутках стояли калюжі дощової води, яка протікала через стелю.

Відвідувачі, які потрапляли до «Стоходу», тільки руками розводили: де, мовляв, не бували, а такого чудо-ресторану не видали. У ньому й страви готувалися так само, як приміщення будувалося.

Почалися ремонти... нового будинку. Спершу поточні, а потім капітальні. От і минулого року на капітальний ремонт виділили 140 тисяч крб.

Та щось «Стохід» дуже повільно міняє своє обличчя. Ремонтує його будівельне управління облспоживспілки. Майстер-десятник т. Шемейко каже: «Всі гріхи від того йдуть, що нема будівельних матеріалів».

Ніде правди діти — матеріалів малувато. Інакше й не може бути; адже цеглу, дошки, цемент возять автомашинами за 140 кілометрів. А в Маневичах є залізнична станція. Всі ці матеріали можна було платформами відправляти. Швидше і набагато дешевше.

І може бути так, що поки зроблять у «Стоході» капітальний ремонт, то знову доведеться поточний починати.

Хороша гра. Шкода тільки, що дорога.

А доки ж вона триватиме? А це вже нехай скаже голова Волинської облспоживспілки шановний Леонід Корнійович Соломаха.

П. МЕЛЬНИЧУК,
секретар Маневицького РК КП України.
О. СІЧКАРЧУК,
працівник районної газети «Вільна праця».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Працівники Черкаського автобусно-таксомоторного парку, йдучи у відпустку, витрачали багато часу на збір різних підписів у обхідному листі. Про це писалося у розділі «Чудне, сумне і смішне» («Перець» № 15 за 1960 р.).

Міністерство автотранспорту та шосейних шляхів УРСР дало вказівку керуючому Черкаським облавтотрестом ліквідувати цю тяганину. Порядок оформлення документів набагато спрощено.

★ Голова Семидубівської сільради Г. Шаповаленко писав про те, що радіо в селі працює погано, а Голованівська райконтора зв'язку на скарги не реагує. («Перець» № 19 за 1960 р.).

Начальник Кіровоградської обласної дирекції радіомережі т. Степанов повідомив, що радіомережу села Семидуби відремонтовано.

★ Про те, що Оріхівський маслозавод забруднює стічними каналізаційними водами річку Кінську, говорилося в «Перці» № 18 за 1960 р. (Замітка «Кишеня велика»).

Заступник голови Запорізького облвиконкому т. Маловічко повідомив редакцію, що раднаргосп збудував на заводі очисні споруди.

НА ЕКЗАМЕНІ

Мал. А. СВИНЦОВА

Закоренілий...

Любий Перче!

Є на Станіславщині Рогатинський район. А в тому районі є село Долиняни. А навколо тих Долинян розлилася річка. Не звичайна, а горілчана, вірніше самогонна. Ту річку ніяк не можуть форсувати працівники Рогатинської районної міліції. Глибокою дуже їм річка здається.

А над Долинянами дим стоїть, пара валить з самогонних апаратів. Замаскувались у тому диму самогонники і так налагодили виробництво, що мають змогу експортувати свою смердючу продукцію не тільки в сусідні села, але й в сусідню область, до нас, у Ходорівський район.

Допоможи, Перче, висушити оту смердючу річку, що розлилась навколо Долинян.

Може, вже хоч тоді по сухому прийдуть у село працівники міліції і потурбують самогонників.

Г. ТИМОШЕНКО,
член районного штабу народної дружини.

м. Ходорів,
Львівської області.

Буває з нами таке, що ми водночас радіємо й сумуємо.

У місті Хмельницькому, як і всюди, розгорнулося значне житлове будівництво. Звичайно, радісно нам. Чого кращого й бажати?!

Але ж, готуючи майданчики під нові забудівлі, знищили дуже багато дерев і кущів. Отут уже нам, любителям природи, доводиться сумувати.

Вулицю ім. Карла Лібкнехта зовсім оголили. А там же росли молоді липи. На вулицях ім. Кірова, Фрунзе і Котовського зрізано сотні дерев, викорчувано кущі. Таких сумних фактів багато набралося.

А можна ж було молоді дерева і кущі пересадити на нові місця. Та над цим не подумали в міськраді, яку очолює т. Подзняков. Тут, як кажуть, почали рубати наосліп.

Тепер архітектор міста т. Рабинович запевняє всіх, що знищено лише дику акацію, дику вишню, дикий бузок. Все в нього дике. А насправді бачимо дике ставлення до живої природи.

Зупини, Перче, своєю рукою оту сокиру, що нею безжально розмахують у місті Хмельницькому.

БОРЦ, БОНДАРЕЦЬ, КУЖЕЛЬ, ТИХОМИРОВ
та інші.

Пишемо тобі з сонячного Таджикистану. Упіймала наша міліція недавно не звіра, не птицю і не красну дівицю, а хитрого та вертлявого крутія й комерсанта Дмитра Баранецького, який прибув з Тростянецького району, Вінницької області.

Гасав він по районах республіки та незаконно «діставав» покрівельні матеріали й автопокришки. Командирував його в наші краї голова колгоспу «Зоря комунізму» тов. Гайдук. Гінець-посланець розтринькав 70 тисяч карбованців артільних грошей і майже нічого не роздобув, бо в Таджикистані ні покрівельних матеріалів, ні покришок не роблять.

Тобі там, Перче, ближче: перекажи голові колгоспу т. Гайдукові, що на покришках Баранецького він далеко не заїде.

А. СМИРНОВ,
капітан міліції.

м. Сталінабад.

Коли тобі хто скаже, що працівники хлібозаводу № 1 у м. Шахтарську люблять легкий хліб,— не вір.

Хліб, який випікається на цьому заводі, легким не буде навіть на Місяці, де все легше в шість разів. Не буде тому, що в хліб потрапляють пісок і камінці, а вже в такому вигляді хліб потрапляє до покупців.

З легким серцем бракороби-пекарі печуть важкий хліб.

Порадь їм, Перче, перейти на легший.

Д. БОРИСОВ.

м. Шахтарськ,
Сталінської області.

Тобі добре, у тебе є вертольот, і ти можеш коли хочеш і куди хочеш добратися. А що робити нам — робітникам Криворізького силікатного заводу? Живемо ми в чудесному новому селищі, одержали квартири у нових будинках, а от з болота ніяк вибратися не можемо.

Дивуєшся... А дивного нічого нема: у нашому новому селищі нема ні тротуарів, ні навіть під'їзних шляхів до нових будинків. Будівельники забули про ці «дрібниці», а комбінат «Кривбасбуд», якому цю роботу включили в план 1960 року, і приступати до неї не хоче.

— Та ну вас у болото!.. — руками й ногами відмахується начальник комбінату т. Ероян.

А що, коли б ти, Перче, приїхав до нас та заспівав йому:

— Через річеньку, через болото
Подай рученьку, моє золото...

Може, він хоч тебе послухає!

РОБІТНИКИ СИЛІКАТНОГО ЗАВОДУ
(15 підписів).

м. Кривий Ріг.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (444) (на украинском языке). Підписано до друку 20.XII. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 19366. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 7476. Тираж 250 000 прим.

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. Л. КАПЛАНА

НЕНАЖЕРА